

## Urimeligt lang ventetid

Af Anne Skov Vastrup

formand  
for Atopisk Eksem Forening,  
Amsterdamhusene 32, 1,  
3600 Frederikssund

**HUDLÆGER:** Kløe, smerter og ødelagt søvn. Sådan er hverdagen desværre for en stor del af de cirka 500.000 børn og voksne i Danmark, der lider af hudsygdommen atopisk eksem. Men sådan behøver det ikke være, for der findes effektiv behandling, der kan lindre eller helt fjerne eksem og den ulidelige kløe.

Men i Region Nordjylland er ventetiden hos de fleste hudlæger tre-fire-fem måneder lang.

Det kan betyde en unødigt forværring af både sygdommen og patienternes psykiske velbefindende. Og ikke mindst skaber det en urimelig ulighed.

For hvor ikke-akutte patienter i Region Nordjylland må vente i månedsvis, kan hudlægerne i Region Hovedstaden tilbyde en tid allerede inden for nogle uger.

Det kan ikke være rigtigt, at ens bopæl afgør, om man behandles tilstrækkeligt eller ej.

Nu skal den regionale ulighed tages alvorlig en gang for alle.

Som formand for patientforeningen Atopisk Eksem Forening ved jeg, at ventetiden påvirker både patienternes sygdomsforløb, livskvalitet og samfundsøkonomien.

Mennesker med atopisk eksem har nemlig større risiko for at blive sygemeldt, få betalt sygeorlov eller ende på førtidspension, viser undersøgelser.

Desuden kan ventetiden give både psykiske og sociale udfordringer og medføre isolation fra skole, arbejde og venner.

Hos Atopisk Eksem Forening har vi tidligere advaret om konsekvenserne af de regionale uligheder. Og vores bekymring bakkes op af fagfolk.

Det glæder os derfor, at formanden for Danske Regions sundhedsudvalg, Karin Friis Back, har lovet at se nærmere på hudlægerens ventetid og de store regionale forskelle.

Vores medborgere i Region Nordjylland har også ret til at få deres sygdom i ro og livet tilbage.

Vær med i debatten.

Skriv til: debat@nordjyske.dk

## SYNSPUNKT

## Bortadoptioner med tvang?

Af Peter Dahlgaard

Tøttenborgvej 1,  
9900 Frederikshavn  
peter@strandgaarden-skagensvej.dk

**BØRNENE FØRST:** Skal barnets tarv være umenneskelig og nedbrydende?

Jeg var ved at få maden galt i halsen, da jeg hørte, at social- og ældreminister Astrid Krag ville gøre det enklere at tvangs-bortadoptere. Nærmest som en overbygning af tvangs-anbringelser. Et yderst ondt og umenneskeligt forslag.

Forslaget er formentligt grundlovsstridigt i sit udgangspunkt, eller i hvert fald i strid med menneskerettighederne. Men det første er regeringen jo nærmest trænet i.

Tanken kunne også være, at Astrid Krag vil markere, at hun starter med at finde bespærelser.

Det er jo billigere at bortadoptere end at foretage en anbringelse.

Astrid Krag påpeger, at barnets tarv skal sikres bedst muligt. Det har hun ganske ret i. Men på sigt vil en tvangs-bortadoption kunne være til stor skade for det pågældende barn. Ud over at forældre begge eller måske oftest moderen for livet vil lide et stort og ubærligt mindrevær og savn.

En tvangs-anbringelse medfører naturligvis, at moderen ikke er med til at opflasse sit eget barn - i den periode, anbringelsen varer.

Men moderen, som kender sine problemer, vil ofte være lykkelig for, at barnet forhåbentligt får et godt hjem at leve og opvokse i. Og hun kan bedre leve med, at hun ikke slog til - blot hendes barn har det godt.

Barnet er jo fortsat en del af hende selv, kan af og til høre til barnet og glædes ved det. Og når barnet er vokset op, kan et mere almindeligt gensyn måske komme.

Det tvangs-bortadopterede barn derimod har det formentlig godt i starten, men som det vokser op, vil sandheden ikke kunne skjules selv om mange vil forsøge.

Mange officielle papirer - f.eks. dåbsattest, lægejournaler m.v. vil fremvise sandheden, ligesom gener og

» Kære Astrid Krag - drop dine planer og varetag barnets tarv, og kan det hjælpe familien/moderen, så har du vundet.

blodtyper klart viser, at der er noget galt.

Hele adoptanternes netværk kender sandheden - og det vil kunne blive et chok, når barnet erfarer sandheden.

Uanset om barnet får historien tidligst muligt fra adoptanterne selv, vil det under opvæksten ride barnet som en mare: Hvor er min mor i dag? Hvordan har hun det? Hvordan og hvorfor kunne hun gå med til det? Var det hende der kikkede på mig nede på gaden?

Og et helt vognlæs af uvisshed bliver formentlig til en kæmpe belastning og et stort savn for det aktuelle barn - ofte kun et barn endnu. Mens alle kammeraterne har deres egne forældre.

Jeg kender problemstillingen tæt på.

I 70'erne blev der foretaget mange adoptioner - mest fra udlandet som f.eks. Sydkorea.

Gennem min plads i det lokale skolenævn havde jeg kontakt til en del forældre med adoptionsbørn. Og et af disse havde adopteret en dreng fra Korea som spæd.

Da han var vokset op og kunne spare lomme penge sammen, rejste han til Korea - vel vidende at intet kunne lede ham sammen med hans mor.

Men har hige efter at erfare mest muligt om sin baggrund, og hvor han kom fra - Altså et enormt behov for at kende sine rødder.

En tvangs-anbringelse kan være gældende i den periode, som forældre (en eller begge) ikke kan klare opgaven selv. Og ophøre, når der forhåbentligt er blevet bedre forståelse og forhold.

Barnet kan under anbringelsen fortsat kende sine forældre, få en hilsen, og besøge hinanden - og endog elske hinanden - alt efter de

aktuelle forhold - og barnet er således ikke revet i stykker.

Et barn, der rives i stykker - uanset om adoptionen sker før fødsel eller oppe i årene, vil altid let kunne føle sig som taberen.

Og det kan ofte være starten til et skråplan med begyndende stoffer, druk og kriminalitet. Eller måske resten af livet i offentlig varetægt.

Det par - ofte moderen, der er tvunget til at lade sit barn "stjæle" af det offentlige, vil meget naturligt - for resten af livet, have risiko for stor modvilje mod det offentlige system.

Hun vil kunstant fremover lide af manglende selvværd, hvilket meget let kan føre til endnu værre situationer. Og blive en stor belastning for det offentligt.

Og hvilken medarbejder ved overtagelsen af det tvangs-adopterede barn vil kunne bære at stjæle barnet og forrette den ægte moders nedtur? Ja, det kan ende med moderens selvmord i den nedtrykte situation.

Og vi må jo huske, at en tvangs-bort-adoption normalt vil være fra et hjem, hvor der er voldsomme problemer i forvejen. Og den dag dette barn erfarer, at moderen ikke kunne bære tabet, hvad sker der så?

Nej, der skal sættes meget bedre ind for at hjælpe i de situationer, der kan være truende for barnets tarv.

I vort samfund har vi muligheder derfor og vore medarbejdere i det offentlige system, er i stand dertil. Især forudsat at der ikke er en sagsstopklods i form af en trussel om tvangs-bort-adoption.

Kære Astrid Krag - drop dine planer og varetag barnets tarv, og kan det hjælpe familien/moderen, så har du vundet.

Sidste nat lå jeg vågen og tænkte på grusomheder og prøvede at indbilde mig formildende omstændigheder - blot uden held. Mange andre har det sikkert som jeg.

Lad os hurtigst muligt erfare, at du, Astrid Krag, vil begynde at varetage barnets tarv - så kan vi igen se solen skinne fra den ellers smukke himmel..

## Børnene tilhører ikke staten



Af Isabella Arendt

landsformand,  
Kristendemokraterne,  
Vermlandsgade 51, 2., 2300 København S

**S-UDSPIL:** I dag kom "Børnene først". Det er godt at kæmpe for barnets. Desværre kom regeringens udspil til at handle om "børnene kun", og det er et problem.

Jeg drømmer også om, at alle børn får en god barndom. Men jeg under dem mere end "mor, far og børn". Til en god barndom, som skal forme barnet som menneske hører også guldbrylluppet hos mormor og morfar, hvor alle børnebørnene samles til fælles foto og fælles oplevelser som en del af samme familie.

Selvom man kommer med på fælles-billeder hos plejefamilien, så vil man stadig altid mangle på billedet og i hjerterne hos de biologiske bedsteforældre, onkler og tanter. Børn hører til en familie.

De er ikke et løsrevet cpr-nummer i staten. De er en del af deres familie, rødder og historie. Vi må ikke svigte børnene yderligere ved at skære alle rødder over og lade dem vokse op uden kendskab til deres ophav.

Tvangsfjernelse og tvungen bortadoption kan være en del af løsningen. Også tidligere end det sker i dag. Men ligesom ministeren ikke vil have, at det bliver sidste løsning, skal vi være meget forsigtige med, at det heller ikke blive den nemme, hurtige løsning.

Jeg er reelt bekymret for den meget lille plads, familien spiller i barnets liv, når en socialdemokrat skal tegne billedet.

Jeg savner krav om, at forældre skal have hjælp, at der skal knyttes psykologisk, social og økonomisk rådgivning til sårbare hjem. At udsatte unge forældre får forældrekurser og parterapi og dermed præsenteres for en reel chance for at skabe rammerne om et godt børneliv for deres børn. Den hjælp skal de kigge langt efter, når regeringen fremover ikke kun ser børnene først, men ser børnene kun.

## Umuligt at betale af

Af Frits Ingemann

Akvavitvej 3-3-7, 9000 Aalborg  
frits.ingemann@gmail.com

**MILLIONGÆLD:** Åbent brev til justitsministeren: Kære Nick Hækkerup.

Vel vidende, at du i denne tid har mange andre presserende opgaver, tillader jeg min i demokratiets navn alligevel denne henvendelse.

Jeg, Frits Ingemann Jensen, født 4.7.1940, er på mine gamle dage blevet noteret i Ribers med en gæld på ca. 11 millioner.

Årsag: Jeg gik i 2013 på tvang med tre udlejningsjendomme. Årsag: Finanskrisens eftervirkninger, for mange tomme lejemaal.

Skyldte ikke skat og moms, m.m., kun kreditforening og bank.

Som almindelig folkepensionist uden mulighed for at afbetale på denne gæld, er spørgsmålet: Hvordan er muligheden for gældseftergivelse? Ingen, som jeg ser det.

Gældssanering er ikke en mulighed, da jeg ikke har nogen jordisk chance for at indgå nogen form for betalingsordning, dette i forhold til gældens størrelse. Hvilket vil sige, at der på min gravsten vil stå. Denne borger efterlader sig et alvorlig minde, som medlem af Ribers.

Hvis der bliver normale tider efter denne coronakrise, så vil det måske være et emne for diskussion.

Brugte ca. 30 år på at oprette min portefølje, udlejningsjendomme, dette for at sikre mig og min familie..

Min henvendelse skal ikke opfattes som nogen beklagelse, da jeg som pensionist har fornuftige livsvilkår.

Min hustru gennem 26 år er på plejehjem med Alzheimers, og der bliver taget hånd om hende, jeg bor i seniorbolig i Aalborg, og vores privatøkonomi har vi ingen problemer med.

## Vær med i debatten

Adressen er: debat@nordjyske.dk

Læserbreve må være på højst 300 ord (ca. 1800 tegn).

Bidrag til **Kort sagt** må være på højst 50 ord (ca. 300 tegn).

Indlæg til **Synspunkt** må være på højst 650 ord (ca. 3700 tegn).

Husk tydeligt at angive navn og adresse.

Husk at medsende portrætfoto. Indlæg må ikke være sendt til

andre aviser/medier.

Anonyme henvendelser afvises.

Redaktionen forbeholder sig ret til at redigere/forkorte i indlæg og har ikke noget ansvar for tilsendt materiale.

## JULIUS



Fra kamp til kamp er det spændende at se, hvem der spiller med i håndbold-VM i Egypten - og hvem der må blive på bænken.

## Rosenrødt billede af landdistrikter



### Af Karsten Lauritzen

folketingsmedlem (V), formand for Venstres folketingsgruppe, fhv. minister, Folketinget, Christiansborg, 1240 København K  
karsten.lauritzen@ft.dk  
www.facebook.com/stemlauritzen

**REGERINGSPOLITIK:** "Danmark er ganske enkelt for lille et land til store forskelle".

Sådan udtalte statsminister Mette Frederiksen, da hun i sidste uge oprettede et nyt Indenrigs- og boligministerium. Et ministerium, der bl.a. har til opgave at "styrke og videreudvikle regeringens arbejde for et sammenhængende Danmark".

At man ønsker at styrke arbejdet er jo glædeligt, og noget vi meget gerne vil være med til i Venstre, men når man også siger, at man ønsker at videreudvikle arbejdet, indikerer det jo, at regeringen allerede er i gang, og det overraskede mig.

Jeg har nemlig set lidt på den politik, regeringen rent faktisk har ført, ikke bare den, som de fremlægger i overskrifter, og der tegner sig et noget andet billede af regeringens arbejde end det, de forsøger at sælge danskerne... men jeg må give dem, at det rosenrøde billede er elegant malet.

For det første har regeringen i en aftale om vejtransport valgt delvist at finansiere gildet ved at hæve bilafgifterne.

Det vil især ramme landdistrikterne, hvor der er et andet kørselsbehov end i byerne, og hvor mange er afhængige af deres biler.

Her kan man ikke bare hoppe i en metro, en letbane eller med bussen.

For det andet har regeringen tredoblet generationskifteskatten for familieejede virksomheder.

I landdistrikterne arbejder tre ud af fire privatansatte enten i en familieejet eller ejerledet virksomhed - f.eks. familieejede landbrug, og det går udover dem, når regeringen forringer vilkårene ved generationsskifte.

For det tredje har regerin-

gen flere gange forsøgt at skrotte bredbåndpuljen, der er til gavn for landdistrikterne – et effektivt internet skal ikke være forbeholdt folk i byerne, og særligt det seneste års massive mængder hjemmearbejde har sat en tyk streg under behovet for lige tilgængelighed uanset bopæl.

For det fjerde var noget af det første, regeringen gjorde, da den kom til magten, at rive den fuldt finansierede infrastrukturplan, som VLAK-regeringen havde indgået, i stykker.

I Nordjylland har det konkret betydet, at en fuldt finansieret tredje limfjordsforbindelse ikke blev til noget.

Man kan godt rykke rundt i nogle ministerielle ansvarsområder i København, men det betyder ikke nødvendigvis noget for landdistrikterne – herunder store del af Nordjylland. Hvis man oprigtigt mener, at "Danmark er for lille et land til store forskelle", så bør det også afspejle sig i den førte politik, ikke blot i pressemeddelelser og avisoverskrifter.

## Bortadoptioner skal ikke anvendes i flæng, men fordi man ikke er i tvivl om, at det er det bedste for barnet.

ASTRID KRAG, social- og ældreminister (S), i Politiken

## Er der også penge til solcelle-ejerne?

### Af Henning Appel

direktør og pensionist, Savværksvej 5, 9574 Bælum appels@mail.dk

**ERSTATNING:** Der konfereres heftigt i medierne omkring den koloenorme erstatning til de minkavlere, som uforvarende er blevet eksproprieret. Forståeligt nok, når der udgår kejserlige befalinger, som ikke kan modsiges.

Men her var en hidtil ukendt trussel mod menneskeheden.

I 2012 udgik der en lignende kejserlig befaling. Jeg havde en solid solcelle-gesjæft, som over én nat, uforvarende, fik fjernet al omsætning grundet politiske befalinger omkring afregning for solcellestrøm.

Den gamle nettoordning, hvor strømregningen var årsbaseret (elmåler løb baglæns), forsvandt til "fordel" for en time-nettoafregning,

hvorefter nye solcelleejere ikke mere kunne bruge sommerens opsparede strøm om vinteren, hvor du har brug for strømmen.

Fremover skulle strømmen bruges inden for den time, hvor den produceredes, og den strøm, du ikke selv kunne bruge, skulle sælges til "nettet" til en lav pris. Strømmen, du så skulle bruge om vinteren, skulle købes til fuld pris inkl. el-afgifter, som ikke er indeholdt i den solenergi, du har foræret væk.

Efter den befaling var der intet incitament til at investere i solcelleanlæg - det fandt dansken lynhurtigt ud af. Helt analog minkfarmene blev erhvervet følgelig udraderet.

21. november 2012 kl. 00.01 stod jeg således med 13 dygtige ansatte, bygnin-

ger, lagre af solceller og invertere, kilometervis alu-skiner, kabelruller, paller med beslag, varebiler, trailere... Hvem ville købe min virksomhed, når der ingen købere var til varerne? Som politikerne smukt udtalte, skulle man huske ikke at tale solceller ned... Jo tak, resultatet står lysende klart: ud af alle solcellevirksomheder og 6000 mennesker, som i 2012 var i erhvervet, overlevede ikke mange.

Det kom aldrig på den politiske agenda, at branchen skulle kompenseres - det var ikke en trussel mod menneskeheden, forstås. Tabet måtte vi, virksomhedsejerne, selv udrede - med fyringer, konkurser og tårer.

At det i virkeligheden er en trussel mod menneskeheden på anden vis, vidste politikerne nok ikke i 2012?

## Skal andre forgyldes?

### Af Ole Michaelsen

Klangshøjvej 17, Gl. Vennebjerg, 9800 Hjørring:

**MINKAVLERE:** Så kom forløsningsingen for minkavlerne. De har ventet længe - som ventet naturligvis. Venstre har trukket tiden ud for at få en stor andel i resultatet. Partiet har stort behov for at markere sig og samle stemmer. Det er der behov for. Og jeg må sige, at Venstre har fået et aftryk. Aftalen blev vel med deres hjælp tre-fire milliarder kroner dyrere end forventet. Det er helt uhørt, som avlerne bliver forgyldt.

Når regnskaberne for den

enkelte bliver gjort op, kan man se, hvad mink, redskaber, bure og huse er værd. Derefter skal regnskaber ses igennem, for at kompensere for driftstab. Men her forstår jeg, at kæden springer af. At alle avlere, uanset alder og andet, nu får driftstab for de kommende 10 år, er da helt vanvittigt. Jeg forstår på en måde godt Venstre, som langt ud i fremtiden ikke skal finde pengene, men bare sige: "Det er regeringen, der må finde dem".

Men anstændigheden, hvor er den? Og hvad når coronaen er ovre engang, og

mange restauranter og butikker er gået fallit? Skal de så også forgyldes? Husk, der er kun skatteyderne til at betale, ja, selv sølle folkepensionister. Og hvad bliver det næste? Nogle Venstre-politikere har allerede været ude at sige, at regeringen må finde tre-fire milliarder til fiskerne, der er kommet i klemme efter EU-aftalen. Men her er det da EU, der må til lommerne og ikke danske skatteborgere.

Nu håber jeg ikke, at vi skal høre de pensionerede minkavlere klage over, at de ikke kan få ældrecheck.

## Fair behandling?

### Af Peter Bohsen Jensen

bestyrelsesmedlem i Bæredygtigt Landbrug, Bygaden 25, Rårup, 7130 Juelsminde

**MINKAVLERE:** Hvorfor underminere velfærdssamfundet?

Erstatningen til minkbranchen for den ulovlige nedslagtning af erhvervet bliver selvfølgelig stor. Prisen svarer til en halv Storebæltsbro.

Får branchen hermed en fair behandling? Det håber jeg, for det fortjener den, idet branchen indtil nu med dygtighed og arbejdsomhed har bidraget til samfundsøkonomien med 6-10 mia.

årligt. Derfor er den kæmpe-regning statsministeren pålagde samfundet 4. november 2020 langt større end det beløb på 18-19 mia. kr., som nævnes i det indgåede forlig.

Når et af dansk landbrugs guldæg slagtes – skæres der dybt i velfærdssamfundets indtjening. Fremadrettet vil der mangle et stort milliardbeløb årligt samt mindst 6000 arbejdspladser. Hvem kan fylde det store hul, der nu er gravet?

Regeringens destruktion af et eksporterhverv som her er sket, er samtidig et or-

dentlig angreb på velfærdssamfundets grundlag. Denne problematik overses helt, når popularitets politik overtager beslutningerne.

Danmark skal ikke reducere – vi skal producere os ud af de økonomiske udfordringer, der er forstærket i minktragediens og corona-krisens kølvand.

Produktionen skal selvfølgelig ske effektivt og forsvarligt, og således vil et velfærdssamfund sagtens kunne opretholdes og udbygges, samtidig med miljø- og klimamæssige udfordringer indfries.